

Arrest

nr. 213 915 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, J.A. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Tadzjiek te zijn en het soennitische geloof te belijden. Uw precieze geboortedatum kent u niet maar u verklaart in het jaar 1371 (=1992-1993 in de Westerse kalender) geboren te zijn in het dorp Karizak in het district Paghman van de provincie Kabul in Afghanistan. U hebt twaalf schooljaren afgemaakt en na het behalen van een diploma middelbaar deed u mee aan een staatsexamen om hogere studies te kunnen doen. U was echter niet batig gerangschikt en ging op zoek naar werk. Nadat u enige tijd als arbeider in de bouwsector aan de slag was, wist een neef van uw vader een job te regelen als bodyguard van de senator van Parwan, haji Saleh Mohammad Lala Gul. U hoorde tot de kern van lijfwachten die de senator overal mee naartoe begeleidden, zelfs naar het parlement. Op zekere dag kreeg u telefoon van

iemand die wilde weten hoe het ging met u en uw familie. U had geen tijd om te praten en beëindigde het gesprek. Een week later werd u door dezelfde persoon gebeld en kwam u te weten dat het ging om een verre verwant van u, Y. (...). Hij vroeg opnieuw naar uw familie en naar uw werk en vertelde dat hij een gunst van u wilde vragen. Hij wilde dat u iets voor hem zou binnensmokkelen in de senaat. U zei dat u dat niet kon maken en Y. (...) drong aan. U vroeg dat hij u met rust zou laten. U besprak dit met de senator en hij was het ermee eens dat het allicht een authentieke infiltratiepoging van de taliban betrof. Daarom beloofde hij dit met de veiligheidsdiensten te bespreken. 5 dagen later al belde Y. (...) opnieuw en eiste dat u zou meewerken, zoniet zou het slecht aflopen voor u en uw familie. U bleef weigeren. In de nacht van 23 op 24 jauza 1394 (=13-14 juni 2015) werd een granaat in jullie tuin gegooid terwijl jullie thee dronken. Gealarmeerde burens kwamen poolshoogte nemen en ook de politie kwam ter plaatse vaststellingen doen. De volgende dag gingen jullie aangifte doen in het districtscentrum, waar men beloofde dat de zaak zou opgevolgd worden. Uw ouders waren echter ongerust. Zij waren de mening toegedaan dat u beter het land zou verlaten. U bent nogmaals met de senator gaan praten en die was het daarmee eens. U ging naar de stad Nimroz en begon daar uw reis naar Europa. Via diverse andere landen reisde u naar België waar u toekwam op 21 november 2016. Op 5 december 2016 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban te worden gedood vanwege de bedreigingen die u hebt ontvangen en ook omdat u in Europa bent geweest en daarom als ongelovige zou worden beschouwd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een badge van uw werk als bodyguard, een bevestigingsbrief van de senator, 4 foto's van uw werk als bodyguard, een aangifte van de granaataanval op uw huis, een brief van de dorpsoudsten die bevestigt dat u uit Karizak afkomstig bent, en de enveloppe waarmee deze documenten naar u zijn verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, en wel om volgende redenen.

U baseert uw vrees voor de taliban op de druk die op u werd uitgeoefend vanwege uw werk als bodyguard van de senator van Parwan, haji Saleh Mohammad Lala Gul. De taliban wilden u dwingen om voor hen iets naar binnen te smokkelen (CGVS, p.10-11). Uw verklaringen hierover ontberen echter alle geloofwaardigheid. Zo verklaart u dat uw eerste reactie was om te gaan praten met de senator over de boodschap van de taliban. De senator zou beaamd hebben dat Arghanda een onveilige streek is, en dat de bedreigingen allicht van de taliban kwamen. Hij beloofde te gaan praten met de veiligheidsdiensten (CGVS, p.11). Hij heeft u nooit gezegd wat de veiligheidsdiensten met deze informatie hebben gedaan (CGVS, p.12). U bent nooit gecontacteerd door enige overheidsdienst om een onderzoek te voeren, en lijkt dat ook niet vreemd te vinden: u denkt dat zij dit misschien in het geheim hebben gedaan (CGVS, p.12). Vervolgens wijst u erop dat u bent gebeld door een geheim nummer, en dus geen informatie zou kunnen geven (CGVS, p.12). Men zou echter verwachten dat de Afghaanse overheid meer interesse toont voor iemand die zonder enige vorm van controle de senaat wordt binnengelaten (CGVS, p.8,19) en die door verwanten bij de taliban wordt gedwongen om deel te nemen aan een mogelijke aanslag. Verbazend genoeg verklaart u ook dat de politie en veiligheidsdiensten geen standaardprocedures hebben om met dergelijke dreigementen om te gaan, hoewel u denkt dat zo iets in Afghanistan wel vaker voorkomt (CGVS, p.14). U kan zelf echter geen dergelijke voorbeelden opnoemen (CGVS, p.14). U verduidelijkt ook nog dat er voor zover u weet geen dergelijke procedure bestaat, en gebruikt daarvoor alweer zeer algemene bewoordingen: "[...] maar ik weet dat ze niet veel kunnen doen, ze kunnen niet alle aanslagen proberen vermijden, ze zijn zelf het doelwit, er gebeuren veel incidenten zelfs op de politie." (CGVS, p.14). De gedesinteresseerde reactie die u schetst op de mededeling dat de taliban proberen om het hart van de Afghaanse overheid te infiltreren, is weinig aannemelijk.

Ook de senator zelf nam geen enkele veiligheidsmaatregel, iets wat u eerst afdoet als een evidentie: hij is een senator en kan zelf niets ondernemen, maar moet vertrouwen op de veiligheidsdiensten (CGVS, p.12). U voegt daar nog aan toe dat uw leven in gevaar was (CGVS, p.12-13). Wanneer het

Commissariaat-generaal u vraagt of het leven van de senator ook niet op het spel stond, gezien de pogingen van de taliban om zijn lijfwachten te infiltreren, wijst u dat van de hand: zijn leven was niet in gevaar omdat u nooit zou deelnemen aan een aanslag, en de senator wist dat en had het volste vertrouwen in u (CGVS, p.13). Dit antwoord is zeer weinig overtuigend: zelfs indien u het volste vertrouwen genoot van uw werkgever zou die moeten uitgaan van een realistische risicoanalyse. De taliban verwezen volgens u duidelijk naar uw familie en zouden hen kunnen gijzelen of bedreigen om u zo tot medewerking te dwingen. De senator zou logischerwijs zijn veiligheid op de eerste plaats zetten. Op zijn minst zou men verwachten dat hij u niet langer actief inzette om de verplaatsing naar de senaat te maken, u zelfs helemaal uit actieve dienst zou verwijderen (al dan niet tijdelijk) of zou overplaatsen. U trekt deze redenering echter volledig in het belachelijke door te stellen: "Nee, hij heeft geen maatregelen genomen, ze kunnen toch geen bescherming geven, ik was zijn bodyguard. Hij kan me geen bodyguard geven." (CGVS, p.13). Dat is een weinig doorleefde en realistische reactie van uwentwege. Het Commissariaat-generaal verduidelijkt daarom de vraag door expliciet te verwijzen naar maatregelen die spontaan genomen zouden kunnen worden in afwachting van een grondig onderzoek, maar ook dan blijft u volhouden dat deze geen verschil zouden maken in die omstandigheden (CGVS, p.14). Zelfs als u nadrukkelijk wordt uitgelegd dat men in die situatie, met die beschikbare informatie, redelijkerwijs de toegang tot de meest beveiligde zones van de Afghaanse republiek had kunnen weigeren als preventieve maatregel blijft u volharden in de bewering dat dit niet aan de orde was aangezien u het vertrouwen genoot van de senator (CGVS, p.14). Deze beweringen passen duidelijk niet in een logisch geheel.

Het is ook niet helemaal duidelijk waarom de senator een grenzeloos vertrouwen in u had: u verklaart zelf dat u geen relevante ervaring had voor de job en deze positie vooral te danken had aan uw connecties (CGVS, p.6,17). Dat de senator blindelings vertrouwd had op iemand die door zijn familiebanden met talibanstrijders een gevaar betekende voor hem en zijn collega's, zou eerder een reden zijn om zijn veronderstellingen te heroverwegen. Dat de senator anderzijds het volste vertrouwen behoudt in zijn lijfwachten (CGVS, p.13), hoewel hij niet de minste interesse toont om met bedreigingen tegen hen en hun familie om te gaan, is ook zeer opmerkelijk. Het lijkt een riskante langetermijnstrategie om de loyaliteit van de eigen lijfwachten te beantwoorden met een totale onverschilligheid. U deelt die zienswijze niet en verwijst in de meest algemene termen naar de veiligheidssituatie in Kabul; daarbij hebt u het over de vele aanslagen die in de hoofdstad zijn gepleegd begin 2018. Volgens u heeft de senator zijn best gedaan door te beloven met de veiligheidsdiensten te gaan spreken en kan hij niet meer doen. Dat u daarbij zegt dat de senatoren niets kunnen doen aan de aanslagen die de taliba pleegt (CGVS, p.13) is volstrekt naast de kwestie aangezien het hier gaat om zijn eigen bodyguard en dus zijn eigen veiligheid en verantwoordelijkheid. Het gaat hier niet om de aanslagen die de taliban elders in het land pleegt. Overigens kan ook uw uitspraak dat de overheid niet alle aanslagen kan proberen vermijden (CGVS, p.13) niet overtuigen. Het ligt voor de hand dat zoiets een kerntaak is van elke overheid. Dat de effectief gepleegde aanslagen de aandacht zouden afleiden van de pogingen die taliban onderneemt om nog meer aanslagen te plegen, raakt kant noch wal. Dat u het gesprek stuurt naar het onvermogen van de Afghaanse ordediensten om de openbare veiligheid te garanderen doet uitschijnen dat u vraag probeert te ontwijken. In elk geval blijft de vaststelling overeind dat u daarmee naast de kwestie antwoordt, en de kern van de zaak ontwijkt: dat de senator wel degelijk tal van opties had om zich te beschermen tegen de invloed die de taliban over u wilde verwerven, en om u te belonen voor een trouwe dienst waarvoor u een hoge prijs betaald had. Dat de senator uw trouw zelfs niet beloofde nadat uw familie het doelwit geworden zou zijn van een granaataanval, wat tot uw ontslag heeft geleid, zou toch een zware klap geweest zijn voor het moreel van uw collega's. In uw weergave van de feiten heeft hij alleen spijt betuigt dat hij u niet kon helpen (CGVS, p.15). Het Commissariaat-generaal suggereert nogmaals dat hij u zou kunnen helpen aan ander werk in veiligere omstandigheden, maar dat heeft hij niet voorgesteld en u was zelf geen vragende partij (CGVS, p.15). Hoewel de senator op de hoogte was dat u het land zou verlaten heeft hij u ook daarbij geen hulp geboden, en u bracht het zelf ook niet ter sprake (CGVS, p.18). Het is opnieuw weinig plausibel dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals u het voorstelt.

Ook andere paden naar mogelijke bescherming liet u onbewandeld. U verklaart dat u ook niet de hulp hebt gevraagd van de neef van uw vader die u aan deze job had geholpen, een voormalige mujahedincommandant wiens advies toch op prijs gesteld zou worden (CGVS, p.18). Hoewel de bedreigingen kwamen van een verwant van uw vader hebt u ook niet via de familie een communicatiekanaal proberen openen, volgens u omdat de precieze woonplaats van Y. (...) onbekend is (CGVS, p.15). Het ligt voor de hand dat de precieze woonplaats er niet toe doet, maar wel de personen met wie hij nog in contact staat. Het is eigenaardig dat u niet eens een poging zou ondernemen om op deze manier zelfs maar te verifiëren of Y. (...) inderdaad degene was die u en uw familie belaagde. Uit uw verklaringen blijkt dat u alleen met de senator hebt gesproken over de zaak

en diens gebrek aan reactie begrijpelijk lijkt te vinden, en de dag dat u aangifte hebt gedaan bij de overheid reeds besloot om het land te verlaten.

Tenslotte is het ook vreemd dat u eerst verklaart dat er na uw vertrek geen problemen meer geweest zijn (CGVS, p.15). Specifiek gevraagd naar contacten met de taliban zegt u wel dat zij nog tweemaal uw vader hebben gecontacteerd (CGVS, p.16). Dat u dat niet spontaan ten berde bracht ligt volgens u aan de vraagstelling (CGVS, p.16). Het is nochtans opvallend dat u contacten vanuit de taliban, die uw familie bedreigden en een granaataanval pleegden op het ouderlijke huis, kennelijk niet als problematisch beschouwt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat louter het feit dat u als bodyguard voor een senator gewerkt zou hebben niet volstaat om een gegronde vrees in uw hoofde aan te tonen. Uw publieke profiel als bodyguard zou immers niet van dien aard zijn dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is. Bovendien rijzen er sterke twijfels of u inderdaad langdurig als lijfwacht van meneer Saleh Mohammad Lala Gul gewerkt hebt. Zo is u meermaals de kans geboden om spontaan te vertellen over uw werkdag als bodyguard, en komt u niet verder dan een vage beschrijving van uw taken (CGVS, p.7,8). Het is bijvoorbeeld pas als het Commissariaat-generaal zelf uw uniform en uitrusting ter sprake brengt dat u meedeelt dat uw werkdag begon met het omkleden en ophalen van uw wapen (CGVS, p.8). U kan ook niet veel vertellen over wie de collega's waren met wie u elke dag samenwerkte (CGVS, p.17-18). U weet niet wie de leiding had over de veiligheid van de senaat (CGVS, p.19), hoewel u daar geregistreerd stond en er elke dag kwam (CGVS, p.7-8). Over het veiligheidsdispositief rond dat gevoelige gebouw wil u ook niet meer kwijt dan dat er buiten politie aanwezig was (CGVS, p.19). Hoewel er in Afghanistan in het verleden bomauto's zijn gebruikt en men dus logischerwijs veiligheidsmaatregelen heeft genomen betreffende de toegang tot het gebouw, was het volgens u zo dat men geen controle deed, en alleen keek of de wagen een kaart had of niet (CGVS, p.19). Dat u zo weinig doorleefd en gedetailleerd verteld over uw werk is toch eigenaardig als u inderdaad twee jaar lang hebt doorgebracht als bodyguard vlakbij het centrum van de Afghaanse regering.

Uw slotopmerking dat u de taliban ook moet vrezen omdat u in Europa bent geweest, is iets dat u niet eerder ter sprake hebt gebracht en dat trouwens niet geschraagd wordt door enig element in uw dossier. Het gaat hier om een blote bewering. Uit niets blijkt dat u bij terugkeer zou worden beschouwd als ongelovige, en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren bij een eventuele terugkeer.

Het geheel van deze vaststellingen maakt dan ook dat u uw vrees ten overstaan van de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt. De Vluchtelingenstatus kan u dus niet worden toegekend.

De documenten die u hebt neergelegd kunnen deze inschatting niet ombuigen. Uw taskara is slechts een aanwijzing van uw identiteit dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt. Volgens uw eigen verklaringen zijn de bevestigingsbrieven die u voorlegt geschreven op uw vraag en na uw vertrek. Het gaat dus om gesolliciteerde documenten met een geringe bewijswaarde. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt trouwens dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI-Focus). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde. De badge en foto's die u neerlegt hebben geen rechtstreekse band met de door u beweerde feiten en vormen eigenlijk slechts een momentopname, waardoor zij ook niet vermogen te bewijzen dat u überhaupt langdurig als bodyguard gewerkt hebt. De enveloppe, tenslotte, heeft ook geen betrekking op de door u ingeroepen feiten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in zijn “Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring” in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 4.3, c) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29

april 2004, artikel 27 van het KB van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de zorgvuldigheidsplicht, verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen uit deze definitie toe op zijn problemen en situatie.

Volgens verzoeker betwist het CGVS zijn voormalige werkzaamheden niet. De bestreden beslissing is intern tegenstrijdig waar enerzijds wordt benadrukt dat zijn ex-werkzaamheden niet volstaan voor een gegronde vrees voor vervolging en anderzijds wordt gesteld dat er twijfels rijzen bij zijn langdurige werkzaamheden als bodyguard voor de senator.

Verzoeker acht de motiveringsplicht geschonden omdat het CGVS niet afdoende motiveert waarom zijn profiel als voormalig bodyguard niet van die aard zou zijn dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging voorhanden is. Verzoeker verwijst naar en citeert uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 19 april 2016. Verzoeker betwist dat het eigenaardig zou zijn dat hij twee jaar doorbracht als bodyguard dicht bij de regering. Verzoeker wijst op zijn uitgebreide verklaringen tijdens het gehoor. De ondervrager gaf nergens aan dat hij vaag zou zijn en vroeg niet om verdere details. Toch wordt dit achteraf als negatief argument gebruikt. Verzoeker wijst op een passage uit het gehoorverslag van het CGVS waarin hij met zijn vage verklaringen werd geconfronteerd. Zo verweerder zijn verklaringen ongeloofwaardig vindt, moet verweerder dit afdoende motiveren. Minstens had verweerder verzoeker moeten uitnodigen voor een tweede gehoor om hem de mogelijkheid te bieden om aanvullende verklaringen af te leggen over zijn tewerkstelling en zijn relaas. Verzoeker wijst op een aantal elementen waarover hij tijdens het gehoor wel gedetailleerde verklaringen kon afleggen. Tijdens het gehoor werden hierover geen verdere bemerkingen gemaakt en de tewerkstelling van verzoeker werd niet grondig onderzocht.

Verzoeker benadrukt vrij consequente verklaringen te hebben afgelegd, zijn asielrelaas van bij de aanvang uitvoerig te hebben uiteengezet en zijn medewerking te hebben verleend. Volgens hem overtuigen de argumenten van verweerder niet, wordt zijn verzoek op subjectieve gronden geweigerd en heeft verweerder slechts een fractie van zijn verklaringen onderzocht op hun geloofwaardigheid.

Volgens verzoeker kan hem niets kwalijk worden genomen nu hij de senator informeerde. Dat de veiligheidsdiensten hem niet contacteerden is inderdaad vreemd, maar het is niet uitgesloten dat deze de senator wel contacteerden. Het is verzoeker voorts niet duidelijk hoe hij op de hoogte zou moeten zijn van de standaardprocedures bij dergelijke dreigementen. Uit zijn verklaringen blijkt dat men van de Afghaanse veiligheidsdiensten niet veel moet verwachten. Dat verweerder zich vragen stelt bij de gang van zaken in Afghanistan, kan verzoeker niet ten kwade worden geduid.

Verzoeker stelt de redenering dat de senator maatregelen diende te nemen reeds bij het CGVS in het belachelijke te hebben getrokken. Verzoeker volhardt erin dat hij het vertrouwen van de senator genoot zodat er geen (preventieve) maatregelen moesten worden genomen. De argumenten van verweerder steunen op een buikgevoel. Verweerder heeft geen oog voor de Afghaanse context volgens dewelke verzoeker zijn plicht had volbracht. Hij lichtte de senator in en het was diens taak of deze van de veiligheidsdiensten om dit verder op te volgen. Verzoeker benadrukt verder dat hij net in dienst werd genomen omdat er beroep werd gedaan op een netwerk en via connecties. Waarom men hem, ondanks dat hij de senator informeerde, niet zou vertrouwen, is hem een raadsel. Volgens verzoeker gaat verweerder uit van een verkeerde veronderstelling, met name dat de senator geen veiligheidsmaatregelen zou hebben genomen en dat dit niet loyaal zou zijn ten opzichte van verzoeker. Verzoeker citeert een aantal van zijn verklaringen bij het CGVS. De senator stelde geen ander werk voor en verzoeker was geen vragende partij. Verzoeker was lijfwacht en diende met de situatie om te gaan. Verweerder stelt voorts ten onrechte dat het niet plausibel is dat de senator hem geen hulp zou hebben geboden bij het verlaten van het land en dat hij zulke hulp ook niet vroeg.

Het is verzoeker verder een raadsel hoe zijn neef hem had kunnen helpen. Deze verkeerde niet in een positie om hem te helpen. Waarom verzoeker geen zekerheid zou hebben over de vraag of het inderdaad Y. was die hem belaagde, is voor verzoeker eveneens een raadsel.

2.1.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker wijst op en citeert uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 19 april 2016. Tevens verwijst hij naar en citeert hij uit een rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul zoals geüpdatet op 3 augustus 2017. Het geweld neemt grote proporties aan en er is sprake van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Verzoeker wijst op de expansie van en de toename van IDP's in Kabul. Dit leidt ertoe dat mensen in onwaardige omstandigheden moeten leven. Dit is een algemeen probleem in Kabul en is niet beperkt tot IDP's. Door hervestiging komt de leefbaarheid in de Afghaanse steden steeds meer onder druk te staan en ontstaan er humanitaire noden en landconflicten, onder meer in Kabul. Ook in deze haalt verzoeker algemene informatie aan. Deze informatie dateert van de periode 2011 tot 2013. Vervolgens wijst verzoeker op informatie uit 2014 omtrent het gebrek aan werkgelegenheid en de armoede in Afghanistan.

2.1.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of, in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker twee krantenartikelen bij het verzoekschrift (bijlagen 2-3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting in wat hij zelf omschrijft als *“Nota”* een aantal stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Verzoeker vraagt om met deze stukken rekening te houden.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Vooreerst dient, betreffende het stuk dat verzoeker ter terechtzitting neerlegt en omschrijft als *“Nota”*, te worden gewezen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Te dezen blijkt dat in het door verzoeker neergelegde stuk slechts wordt aangegeven: *“Verzoeker wenst de volgende stukken neerleggen”*, een inventaris wordt verstrekt van de neergelegde stukken en gesteld wordt: *“U gelieve hiermee rekening te willen houden”*. Aldus dient te worden vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde stuk, dat slechts een overzicht biedt van de neergelegde stukken en op algemene wijze vraagt hiermee rekening te houden, niet kan worden gezien als ‘aanvullende nota’ in de zin van voormelde bepaling.

Eveneens blijkt in deze dat de stukken die bij voormelde *“Nota”* worden gevoegd zich allemaal reeds in het administratief dossier bevinden, en dit in de map ‘documenten’. Derhalve werden deze stukken reeds eerder in de procedure door verzoeker neergelegd en kunnen zij niet worden gezien als ‘nieuwe elementen’ in de zin van voormelde bepaling.

Derhalve wordt het stuk dat verzoeker neerlegt ter terechtzitting gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel

48/2 van de Vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

4.3. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd opgeheven met ingang van 1 september 2013. Hoe dit artikel *in casu* en door de bestreden beslissing die dateert van 31 mei 2018 zou kunnen zijn geschonden, wordt door verzoeker niet uitgewerkt en kan niet worden ingezien.

4.4. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar gesteld wordt dat er geen elementen zijn waaruit in zijn hoofde bijzondere procedurele noden konden blijken, dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen met en vrees ten aanzien van de taliban die zouden zijn voortgevloeid uit zijn voormalige beroepsactiviteiten.

Vooreerst kan daarbij worden opgemerkt dat zowel de ernst als de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen en vrees worden ondermijnd door zijn handelswijze in Europa. Hoewel verzoeker aangaf reeds in het verleden asielaanvragen te hebben ingediend in Hongarije en Duitsland en hij bijgevolg duidelijk op de hoogte was van het bestaan van de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, talmde hij wanneer hij in Duitsland in oktober 2016 werd opgepakt en vrijgelaten nog wekenlang alvorens door te reizen naar en een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België. Indien hij werkelijk een oprechte en imminente nood aan bescherming had, mocht worden verwacht dat verzoeker dit sneller zou hebben gedaan. Dat verzoeker zijn eerdere verzoek(en) om internationale bescherming elders in Europa reeds afgewezen zag, kan overigens eveneens worden gezien als een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde problemen en vrees (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, bijlage 26, hit eurodac).

Inzake de concrete, door verzoeker aangevoerde vrees, wordt in de bestreden beslissing voorts met recht gemotiveerd als volgt:

“U baseert uw vrees voor de taliban op de druk die op u werd uitgeoefend vanwege uw werk als bodyguard van de senator van Parwan, haji Saleh Mohammad Lala Gul. De taliban wilden u dwingen om voor hen iets naar binnen te smokkelen (CGVS, p.10-11). Uw verklaringen hierover ontberen echter alle geloofwaardigheid. Zo verklaart u dat uw eerste reactie was om te gaan praten met de senator over de boodschap van de taliban. De senator zou beaamd hebben dat Arghanda een onveilige streek is, en dat de bedreigingen allicht van de taliban kwamen. Hij beloofde te gaan praten met de veiligheidsdiensten (CGVS, p.11). Hij heeft u nooit gezegd wat de veiligheidsdiensten met deze informatie hebben gedaan (CGVS, p.12). U bent nooit gecontacteerd door enige overheidsdienst om een onderzoek te voeren, en lijkt dat ook niet vreemd te vinden: u denkt dat zij dit misschien in het geheim hebben gedaan (CGVS, p.12). Vervolgens wijst u erop dat u bent gebeld door een geheim nummer, en dus geen informatie zou kunnen geven (CGVS, p.12). Men zou echter verwachten dat de Afghaanse overheid meer interesse toont voor iemand die zonder enige vorm van controle de senaat wordt binnengelaten (CGVS, p.8,19) en die door verwanten bij de taliban wordt gedwongen om deel te nemen aan een mogelijke aanslag. Verbazend genoeg verklaart u ook dat de politie en veiligheidsdiensten geen standaardprocedures hebben om met dergelijke dreigementen om te gaan, hoewel u denkt dat zoiets in Afghanistan wel vaker voorkomt (CGVS, p.14). U kan zelf echter geen dergelijke voorbeelden opnoemen (CGVS, p.14). U verduidelijkt ook nog dat er voor zover u weet geen dergelijke procedure bestaat, en gebruikt daarvoor alweer zeer algemene bewoordingen: “[...] maar ik weet dat ze niet veel kunnen doen, ze kunnen niet alle aanslagen proberen vermijden, ze zijn zelf het doelwit, er gebeuren veel incidenten zelfs op de politie.” (CGVS, p.14). De gedesinteresseerde reactie die u schetst op de mededeling dat de taliban proberen om het hart van de Afghaanse overheid te infiltreren, is weinig aannemelijk.

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij komt immers niet verder dan te bevestigen dat het inderdaad vreemd is dat de veiligheidsdiensten hem niet contacteerden en dan het opperen van de stelling dat dit vreemde gedrag vanwege de overheid aan hem niet kan worden verweten. Hiermee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de voormelde motieven. Dat de Afghaanse autoriteiten niet meer interesse zouden hebben getoond in de poging door de taliban om middels een verwant van verzoeker en verzoeker zelf een (mogelijke) aanslag te plegen in de senaat en hierover geen contact zouden hebben opgenomen met verzoeker, is gelet op de context in Afghanistan zoals deze blijkt uit de voorliggende landeninformatie in het geheel niet aannemelijk. Dat verzoeker desalniettemin beweert dat hij nadat hij dit meldde ten overstaan van de senator vanwege de Afghaanse veiligheidsdiensten niets zou hebben vernomen, plaatst de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas op de helling.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook de senator zelf nam geen enkele veiligheidsmaatregel, iets wat u eerst afdoet als een evidentie: hij is een senator en kan zelf niets ondernemen, maar moet vertrouwen op de veiligheidsdiensten (CGVS, p.12). U voegt daar nog aan toe dat uw leven in gevaar was (CGVS, p.12-13). Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of het leven van de senator ook niet op het spel stond, gezien de pogingen van de taliban om zijn lijfwachten te infiltreren, wijst u dat van de hand: zijn leven was niet in gevaar omdat u nooit zou deelnemen aan een aanslag, en de senator wist dat en had het volste vertrouwen in u (CGVS, p.13). Dit antwoord is zeer weinig overtuigend: zelfs indien u het volste vertrouwen genoot van uw werkgever zou die moeten uitgaan van een realistische risicoanalyse. De taliban verwezen volgens u duidelijk naar uw familie en zouden hen kunnen gijzelen of bedreigen om u zo tot medewerking te dwingen. De senator zou logischerwijs zijn veiligheid op de eerste plaats zetten. Op zijn minst zou men verwachten dat hij u niet langer actief inzette om de verplaatsing naar de senaat te maken, u zelfs helemaal uit actieve dienst zou verwijderen (al dan niet tijdelijk) of zou overplaatsen. U trekt deze redenering echter volledig in het belachelijke door te stellen: “Nee, hij heeft geen maatregelen genomen, ze kunnen toch geen bescherming geven, ik was zijn bodyguard. Hij kan me geen bodyguard geven.” (CGVS, p.13). Dat is een weinig doorleefde en realistische reactie van uwentwege. Het Commissariaat-generaal verduidelijkt daarom de vraag door expliciet te verwijzen naar maatregelen die spontaan genomen zouden kunnen worden in afwachting van een grondig onderzoek, maar ook dan blijft u volhouden dat deze geen verschil zouden maken in die omstandigheden (CGVS, p.14). Zelfs als u nadrukkelijk wordt uitgelegd dat men in die situatie, met die beschikbare informatie, redelijkerwijs de toegang tot de meest beveiligde zones van de Afghaanse republiek had kunnen weigeren als preventieve maatregel blijft u volharden in de bewering dat dit niet aan de orde was aangezien u het vertrouwen genoot van de senator (CGVS, p.14). Deze beweringen passen duidelijk niet in een logisch geheel.

Het is ook niet helemaal duidelijk waarom de senator een grenzeloos vertrouwen in u had: u verklaart zelf dat u geen relevante ervaring had voor de job en deze positie vooral te danken had aan uw connecties (CGVS, p.6,17). Dat de senator blindelings vertrouwd had op iemand die door zijn familiebanden met talibanstrijders een gevaar betekende voor hem en zijn collega's, zou eerder een reden zijn om zijn veronderstellingen te heroverwegen. Dat de senator anderzijds het volste vertrouwen behoudt in zijn lijfwachten (CGVS, p.13), hoewel hij niet de minste interesse toont om met bedreigingen tegen hen en hun familie om te gaan, is ook zeer opmerkelijk. Het lijkt een riskante langetermijnstrategie om de loyaliteit van de eigen lijfwachten te beantwoorden met een totale onverschilligheid. U deelt die zienswijze niet en verwijst in de meest algemene termen naar de veiligheidssituatie in Kabul; daarbij hebt u het over de vele aanslagen die in de hoofdstad zijn gepleegd begin 2018. Volgens u heeft de senator zijn best gedaan door te beloven met de veiligheidsdiensten te gaan spreken en kan hij niet meer doen. Dat u daarbij zegt dat de senatoren niets kunnen doen aan de aanslagen die de taliba pleegt (CGVS, p.13) is volstrekt naast de kwestie aangezien het hier gaat om zijn eigen bodyguard en dus zijn eigen veiligheid en verantwoordelijkheid. Het gaat hier niet om de aanslagen die de taliban elders in het land pleegt. Overigens kan ook uw uitspraak dat de overheid niet alle aanslagen kan proberen vermijden (CGVS, p.13) niet overtuigen. Het ligt voor de hand dat zoiets een kerntaak is van elke overheid. Dat de effectief gepleegde aanslagen de aandacht zouden afleiden van de pogingen die taliban onderneemt om nog meer aanslagen te plegen, raakt kant noch wal. Dat u het gesprek stuurt naar het onvermogen van de Afghaanse ordediensten om de openbare veiligheid te garanderen doet uitschijnen dat u vraag probeert te ontwijken. In elk geval blijft de vaststelling overeind dat u daarmee naast de kwestie antwoordt, en de kern van de zaak ontwijkt: dat de senator wel degelijk tal van opties had om zich te beschermen tegen de invloed die de taliban over u wilde verwerven, en om u te belonen voor een trouwe dienst waarvoor u een hoge prijs betaald had. Dat de senator uw trouw zelfs niet beloofde nadat uw familie het doelwit geworden zou zijn van een granaataanval, wat tot uw ontslag heeft geleid, zou toch een zware klap geweest zijn voor het moreel van uw collega's. In uw weergave van de feiten heeft hij alleen spijt betuigt dat hij u niet kon helpen (CGVS, p.15). Het Commissariaat-generaal suggereert nogmaals dat hij u zou kunnen helpen aan ander werk in veiligere omstandigheden, maar dat heeft hij niet voorgesteld en u was zelf geen vragende partij (CGVS, p.15). Hoewel de senator op de hoogte was dat u het land zou verlaten heeft hij u ook daarbij geen hulp geboden, en u bracht het zelf ook niet ter sprake (CGVS, p.18). Het is opnieuw weinig plausibel dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals u het voorstelt."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Met de loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen en met het eenvoudigweg ontkennen en tegenspreken van de voormelde, inzake deze verklaringen gedane vaststellingen en conclusies, vermag verzoeker immers geenszins afbreuk te doe aan deze vaststellingen en conclusies. Dat in het voorgaande geen rekening zou zijn gehouden met de Afghaanse context, mist voorts feitelijke grondslag. De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat, in acht genomen de Afghaanse context en de positie van de senator in kwestie, verzoekers verklaringen omtrent het blinde vertrouwen vanwege de senator in zijn persoon en deze van zijn mede-lijfwachten, omtrent de handelswijze in het algemeen van deze senator en omtrent diens (gebrek aan) reactie op verzoekers berichtgeving iedere geloofwaardigheid ontberen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ook andere paden naar mogelijke bescherming liet u onbewandeld. U verklaart dat u ook niet de hulp hebt gevraagd van de neef van uw vader die u aan deze job had geholpen, een voormalige mujahedincommandant wiens advies toch op prijs gesteld zou worden (CGVS, p.18). Hoewel de bedreigingen kwamen van een verwant van uw vader hebt ook niet via de familie een communicatiekanaal proberen openen, volgens u omdat de precieze woonplaats van Y. (...) onbekend is (CGVS, p.15). Het ligt voor de hand dat de precieze woonplaats er niet toe doet, maar wel de personen met wie hij nog in contact staat. Het is eigenaardig dat u niet eens een poging zou ondernemen om op deze manier zelfs maar te verifiëren of Y. (...) inderdaad degene was die u en uw familie belaagde. Uit uw verklaringen blijkt dat u alleen met de senator hebt gesproken over de zaak en diens gebrek aan reactie begrijpelijk lijkt te vinden, en de dag dat u aangifte hebt gedaan bij de overheid reeds besloot om het land te verlaten".

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Met zijn eenvoudige ontkening van de mogelijkheid dat de neef van zijn vader hem had kunnen helpen, doet hij geenszins afbreuk aan de motivering inzake deze neef. Gezien diens voormalige positie, kon worden aangenomen dat deze neef toch enig aanzien genoot. Dit geldt des te meer nu verzoeker aangaf dat het deze neef was die bevriend was met de senator en die hem aan zijn job hielp (administratief dossier, hoorverslag CGVS, p.6). Bijgevolg was het geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker minstens zou hebben gepolst of deze persoon hem ook bij zijn problemen kon helpen. Verder mocht van verzoeker, ook indien hij er zeker van zou zijn geweest of vanuit zou zijn gegaan dat Y. achter de bedreigingen zat, weldegelijk

worden verwacht dat hij zou zijn nagegaan of hij, gelet op zijn verwantschapsband met Y., via familiale kanalen enige communicatie kon opstarten, kon bemiddelen of zijn problemen kon verhelpen.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

“Tenslotte is het ook vreemd dat u eerst verklaart dat er na uw vertrek geen problemen meer geweest zijn (CGVS, p.15). Specifiek gevraagd naar contacten met de taliban zegt u wel dat zij nog tweemaal uw vader hebben gecontacteerd (CGVS, p.16). Dat u dat niet spontaan ten berde bracht ligt volgens u aan de vraagstelling (CGVS, p.16). Het is nochtans opvallend dat u contacten vanuit de taliban, die uw familie bedreigden en een granaataanval pleegden op het ouderlijke huis, kennelijk niet als problematisch beschouwt.”

Verzoeker laat deze motieven volledig onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Dat verzoekers naaste familieleden, met name zijn ouders, broers en zussen, gewoon in hetzelfde huis en dorp bleven wonen, kan trouwens eveneens bezwaarlijk worden gerijmd met verzoekers voorgehouden vrees ten aanzien van de taliban. Indien verzoeker werkelijk persoonlijk werd geïsoleerd door een dermate gewelddadige groepering, kon worden aangenomen dat zijn naaste familieleden eveneens riskeerden om (blijvend) te worden geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu verzoeker in de negatieve aandacht van de taliban zou zijn gekomen door zijn familieband met één van hun leden. Dat verzoekers naaste familieleden desalniettemin gewoon op hetzelfde adres en in hetzelfde dorp bleven wonen is niet aannemelijk. Evenmin is het geloofwaardig dat zij desondanks geen verdere, ernstige problemen zouden hebben gekend met de taliban en het, zoals verzoeker aangaf, goed zouden stellen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.9-10).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden, concrete problemen met en vrees ten aanzien van de taliban.

In zoverre verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat zijn beroepsverleden zou zijn aangetoond en dat dit zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde, dient te worden opgemerkt dat dit niet kan worden gevolgd. Vooreerst is het, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, geenszins strijdig om enerzijds te motiveren dat verzoekers beroeps carrière geloofwaardigheid ontbeert en om anderzijds aan te geven dat, zo aan deze carrière al geloof zou kunnen worden gehecht, dit loutere gegeven hoe dan ook niet kan volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing verder terecht gemotiveerd:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat louter het feit dat u als bodyguard voor een senator gewerkt zou hebben niet volstaat om een gegronde vrees in uw hoofde aan te tonen. Uw publieke profiel als bodyguard zou immers niet van dien aard zijn dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk is. Bovendien rijzen er sterke twijfels of u inderdaad langdurig als lijfwacht van meneer Saleh Mohammad Lala Gul gewerkt hebt. Zo is u meermaals de kans geboden om spontaan te vertellen over uw werkdag als bodyguard, en komt u niet verder dan een vage beschrijving van uw taken (CGVS, p.7,8). Het is bijvoorbeeld pas als het Commissariaat-generaal zelf uw uniform en uitrusting ter sprake brengt dat u meedeelt dat uw werkdag begon met het omkleeden en ophalen van uw wapen (CGVS, p.8). U kan ook niet veel vertellen over wie de collega's waren met wie u elke dag samenwerkte (CGVS, p.17-18). U weet niet wie de leiding had over de veiligheid van de senaat (CGVS, p.19), hoewel u daar geregistreerd stond en er elke dag kwam (CGVS, p.7-8). Over het veiligheidsdispositief rond dat gevoelige gebouw wil u ook niet meer kwijt dan dat er buiten politie aanwezig was (CGVS, p.19). Hoewel er in Afghanistan in het verleden bomauto's zijn gebruikt en men dus logischerwijs veiligheidsmaatregelen heeft genomen betreffende de toegang tot het gebouw, was het volgens u zo dat men geen controle deed, en alleen keek of de wagen een kaart had of niet (CGVS, p.19). Dat u zo weinig doorleefd en gedetailleerd verteld over uw werk is toch eigenaardig als u inderdaad twee jaar lang hebt doorgebracht als bodyguard vlakbij het centrum van de Afghaanse regering.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Dat hij over een aantal andere elementen wel verklaringen aflegde, weegt tegen de voormelde, aperte lacunes in zijn verklaringen niet op. Uit de passages waarnaar verweerder met recht verwijst in de voormelde motivering blijkt genoegzaam dat verzoeker niet bij machte bleek om over zijn werkzaamheden als bodyguard, zeker deze specifiek voor de senator, spontane, gedetailleerde, duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen. Verzoeker werd met dit gegeven bij het CGVS reeds uitdrukkelijk geconfronteerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.17). Hij gaf daarbij echter geen nadere verduidelijking en legde geen bijkomende verklaringen af om zijn voorgehouden tewerkstelling alsnog aannemelijk te maken. Ook heden verstrekt verzoeker, hoewel hij laat uitschijnen dat hij aanvullende verklaringen zou kunnen afleggen en ondanks dat hij hiertoe middels het onderhavige verzoekschrift de mogelijkheid heeft, dergelijke verklaringen niet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk (lang) als bodyguard van de voormelde senator actief zou zijn geweest.

Zelfs indien aan zijn aangevoerde verleden als bodyguard voor deze senator geloof kon worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar en uit de voorhanden zijnde landeninformatie, waaronder de informatie geciteerd in en de krantenartikelen gevoegd bij het verzoekschrift, evenmin kan worden afgeleid dat dit loutere gegeven zou volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Dat verzoeker zelf de mening toegedaan is dat dit niet zo is, blijkt daarbij overigens uit het gegeven dat hij het nodig achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve asielrelaas ten berde te brengen. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij wanneer hij zijn land verliet ingevolge zijn voorgehouden activiteiten in de negatieve aandacht stond van de taliban (of enige andere organisatie of persoon). Derhalve maakt hij evenmin aannemelijk dat of waarom dit heden, meer dan drie jaren later, plots wel het geval zou zijn.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Uw slotopmerking dat u de taliban ook moet vrezen omdat u in Europa bent geweest, is iets dat u niet eerder ter sprake hebt gebracht en dat trouwens niet geschraagd wordt door enig element in uw dossier. Het gaat hier om een blote bewering. Uit niets blijkt dat u bij terugkeer zou worden beschouwd als ongelovige, en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging zou moeten koesteren bij een eventuele terugkeer.”

Deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker toont niet aan en uit de voorliggende informatie kan evenmin worden afgeleid dat verzoekers loutere verblijf in Europa zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat en toont niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden gepercipieerd en geïsoleerd. Hij toont niet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dussdanig verwesterd persoon zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan zal worden geïsoleerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

De benevens de hoger besproken, door verzoeker aangereikte stukken, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier en verzoekers verklaringen verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De informatie die hij bijbrengt en citeert ligt, nog daargelaten dat een aantal van de door hem aangehaalde informatiebronnen dateren van verschillende jaren geleden en derhalve niet zonder meer als actueel kunnen worden beschouwd, namelijk in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. In deze informatie wordt terdege rekening gehouden met de algehele (veiligheids-)situatie in Afghanistan, met de gevolgen van het conflict aldaar (waaronder interne verplaatsing en de humanitaire toestand) en met de situatie specifiek voor verzoekers regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt genoegzaam dat de situatie in deze regio, met name het district Paghman in de provincie Kabul in Afghanistan, niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zowel het aantal veiligheidsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is er erg laag. Bovendien blijkt dat de situatie in voormeld district slechts een miniem aantal personen ertoe aanzet deze regio te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, het ten tijde van de bestreden beslissing vigerende artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

4.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier,

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT